

344

Besluit van 25 juni 1993, houdende bepalingen betreffende betaling emolumenten burgerlijke ambtenaren defensie en wijziging van het koninklijk besluit van 9 september 1960, nr. 85 (Besluit betaling emolumenten burgerlijke ambtenaren defensie)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Defensie van 1 februari 1993, nr. PAV2210/93002671;

Gelet op de artikelen 125, eerste lid, en 134, eerste lid, van de Ambtenarenwet 1929;

De Raad van State gehoord (advies van 29 maart 1993, nr. W07.93.0071);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Defensie van 16 juni 1993, nr. PAV2210/93008953;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

- a. ambtenaar: degene die ambtenaar is in de zin van het Burgerlijk ambtenarenreglement defensie of werknemer in de zin van het Arbeids-overeenkomstenbesluit;
- b. bezoldigingsbesluit: Bezoldigingsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie;
- c. berekeningsbasis: de bezoldiging in de zin van het bezoldigingsbesluit met uitzondering van de toelagen als genoemd in artikelen 15, 17 en 18 van dat besluit, met dien verstande dat de bezoldiging bij een onvolledige werktijd herleid wordt tot de bezoldiging, geldende bij een volledige werktijd;
- d. Onze Minister: Onze Minister van Defensie;
- e. dienstauto: auto die ten behoeve van zakelijk gebruik eigendom is van het Rijk of vanwege het Rijk is gehuurd of geleast;
- f. plaats van tewerkstelling: de gebruikelijke ingang van het gebouw, gebouwencomplex of terrein waar de ambtenaar gewoonlijk zijn werkzaamheden verricht, dan wel indien de uitoefening van het ambt zich uitstrekt over een ambtsgebied, de door het bevoegde gezag aangegeven plaats;

g. privé-kilometers: alle door de ambtenaar met de dienstauto verreden kilometers verminderd met

- het aantal kilometers tijdens dienstreizen,
- het aantal woon-/werkverkeerkilometers.

Artikel 2

1. De ambtenaar is voor het van rijkswege verstrekte genot van kost en inwoning, anders dan bij een dienstreis als bedoeld in artikel 2, onder e, van het Reisbesluit buitenland burgerlijke ambtenaren defensie dan wel in artikel 2, onder e, van het Reisbesluit binnenland burgerlijke ambtenaren defensie, aan het Rijk een bedrag verschuldigd overeenkomende met respectievelijk 12% en 8% van zijn berekeningsbasis, zulks met inachtneming van door Onze Minister aan te geven maxima.

2. Voor de ambtenaar, wiens berekeningsbasis gelijk aan of lager is dan het maandbedrag van het minimumloon dat krachtens de artikelen 7, 8 en 14 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag geldt voor werknemers in de leeftijd van 23 jaar of ouder vindt het eerste lid geen toepassing, maar worden de verschuldigde bedragen voor de emolumenten kost en inwoning door Onze Minister vastgesteld.

3. Bij geoorloofde afwezigheid wordt het bedrag dat voor het genot van kost verschuldigd zou zijn voor elke dag dat dit emolument niet wordt genoten, verminderd met een bedrag dat door Onze Minister wordt vastgesteld aan de hand van het in het tweede lid bedoelde bedrag dat voor het emolument kost verschuldigd is.

Artikel 3

1. De ambtenaar is voor het van rijkswege verstrekte genot van woning en verdere verstrekkingen in die woning aan het Rijk een bedrag verschuldigd overeenkomende met de hierna genoemde percentages van zijn berekeningsbasis:

- a. voor woning: 12%;
- b. voor verwarming van de woning: 2,4%;
- c. voor energie voor kookdoeleinden: 0,9%;
- d. voor elektrische energie, anders dan voor verwarming van de woning en voor kookdoeleinden: 0,9%;
- e. voor leidingwater: 0,4%,

zulks met inachtneming van door Onze Minister aan te geven maxima voor de verstrekkingen bedoeld onder b tot en met e.

2. Indien de ambtenaar aantoont dat de huurwaarde van de woning voor de heffing van de inkomsten- en loonbelasting minder bedraagt dan het op grond van het bepaalde in het eerste lid geldende bedrag wegens het genot van woning, wordt het verschuldigde bedrag op dat van die huurwaarde gesteld.

3. Voor het genot van de emolumenten genoemd in het eerste lid, onder b tot en met e, is geen bedrag verschuldigd in het geval, bedoeld in het tweede lid, en in de gevallen waarin tevens kost en inwoning wordt genoten.

Artikel 4

1. De ambtenaar aan wie door Onze Minister schriftelijk toestemming is verleend om een dienstauto voor het afleggen van privé-kilometers te gebruiken, is daarvoor per verreden kilometer een door Onze Minister vast te stellen bedrag aan het Rijk verschuldigd.

2. Op basis van een zo nauwkeurig mogelijke inschatting van de af te leggen privé-kilometers wordt bij wijze van voorschot een maandelijks verschuldigd bedrag vastgesteld.

3. De op grond van het eerste lid verschuldigde bedragen worden

verrekend met reeds betaalde voorschotten. De verrekening geschiedt binnen drie maanden na door Onze Minister te bepalen tijdstippen.

4. De navolgende kosten die verband houden met het onderhoud en gebruik van een voor het afleggen van privé-kilometers ter beschikking gestelde dienstauto zijn voor rekening van de ambtenaar:

- a. kosten voor boetes en bekeuringen;
- b. kosten voor reiniging van de auto;
- c. kosten voor aanpassingen aan of in de auto, tenzij Onze Minister te kennen heeft gegeven dat de aanpassingen in verband met de dienstuitoefening noodzakelijk zijn;
- d. parkeer-, veer- en tolgelden bij privé-gebruik van de auto.

5. De ambtenaar kan worden verplicht tot gehele of gedeeltelijke vergoeding van de door de dienst geleden schade verband houdende met het gebruik van een voor het afleggen van privé-kilometers ter beschikking gestelde dienstauto, voor zover deze aan hem is te wijten dan wel is veroorzaakt door een persoon wiens handelen aan de ambtenaar kan worden toegerekend.

6. De kosten die verband houden met een tussentijdse beëindiging van een leasecontract voor een dienstauto kunnen geheel of gedeeltelijk op de ambtenaar worden verhaald volgens de door Onze Minister te stellen regels.

7. De meerkosten voor zowel het privé-gebruik als het zakelijk gebruik van de op verzoek van de ambtenaar ter beschikking gestelde dienstauto waarvan de cataloguswaarde uitgaat boven het door Onze Minister vastgestelde gebruikelijke bedrag worden op de ambtenaar verhaald volgens de door Onze Minister te stellen regels.

Artikel 5

1. In bijzondere gevallen kan door Onze Minister een regeling worden getroffen, die afwijkt van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels.

2. In geval andere dan de in dit besluit genoemde voordelen worden genoten, kan door Onze Minister een regeling worden getroffen waarbij de hiervoor door de ambtenaar verschuldigde bedragen worden vastgesteld.

Artikel 6

1. De op grond van de bepalingen van dit besluit door de ambtenaar verschuldigde bedragen worden verrekend bij de uitbetaling van het salaris of het loon, dan wel, indien dit niet mogelijk is, afzonderlijk in rekening gebracht.

2. Wanneer de verschuldigde bedragen moeten worden berekend over een gedeelte van een kalendermaand, wordt het bedrag per dag vastgesteld door een maandbedrag te delen door het aantal dagen van de desbetreffende kalendermaand.

3. Van het bepaalde in het tweede lid kan worden afgeweken in geval daartoe op grond van bijzondere omstandigheden aanleiding bestaat.

Artikel 7

Het koninklijk besluit van 9 september 1960, nr. 85, inzake tijdelijke plaatsing in een standplaats gelegen buiten Nederland, wordt gewijzigd als volgt:

A. Artikel 1, onder a en b, komt te luiden:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Defensie;
- b. ambtenaar:

– degene, genoemd in artikel 1 Burgerlijk ambtenarenreglement

defensie en die niet behoort tot het personeel genoemd in artikel 8, derde lid, Reglement dienst buitenlandse zaken of

- degene met wie door het Ministerie van Defensie een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht is gesloten.

B. Artikel 2, vijfde lid, komt te vervallen.

Artikel 8

Na de inwerkingtreding van dit besluit gelden ten aanzien van de ambtenaar als genoemd in artikel 1 van dit besluit de krachtens het Besluit betaling emolumenten burgerlijk rijkspersoneel vastgestelde nadere regels, de regeling van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 december 1992, houdende vaststelling emolumentenbedragen burgerlijk rijkspersoneel (Stcrt. 251), als nadere regels berustende op dit besluit voor zover zij daarmee niet in strijd zijn. Zij blijven gedurende één jaar na het in werking treden van dit besluit van toepassing op de in artikel 1 genoemde ambtenaar tenzij Onze Minister anders bepaalt.

Artikel 9

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot en met 1 april 1993.

Artikel 10

Dit besluit wordt aangehaald als Besluit betaling emolumenten burgerlijke ambtenaren defensie.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 25 juni 1993

Beatrix

De Minister van Defensie,
A. L. ter Beek

Uitgegeven de *dertiende* juli 1993

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Defensie
Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 augustus 1993, nr. 150

ALGEMEEN

Inleiding

Het arbeidsvoorwaardenoverleg bij Defensie is, overeenkomstig dat wat voor de gehele overheid geldt, reeds een aantal jaren in ontwikkeling en beweegt zich naar het zogenaamde sectoraal overlegmodel, waar het georganiseerd overleg bij Defensie een deel van uit maakt. Het betreft hier een gedeelte van de ontwikkelingen die ook wel als «normalisering» van de arbeidsverhoudingen bij de overheid worden aangeduid. In december 1992 is met de centrales van overheidspersoneel een nieuw overlegstelsel voor de overheid overeengekomen. Dit nieuwe overlegstelsel leidt tot een vrijwel volledige decentralisatie van het arbeidsvoorwaardenoverleg naar een achttal sectoren, waaronder de sector Defensie. De invoering van het sectorenmodel is geleidelijk tot stand gekomen. Verwezen wordt voor de aanloop naar dit overlegmodel naar de schets voor het nieuwe overlegstelsel (brief van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 december 1987, Kamerstukken II, 1987/88, 20 402, nr. 1) en de protocollen voor het Centraal Georganiseerd Overleg Militairen (CGOM) inzake de proefneming met het arbeidsvoorwaardenoverleg 1989 (verlengd voor 1990).

Hoewel in formele zin het CGOM nevensgeschikt is aan het centraal georganiseerd overleg in ambtenarenzaken (CGOA), heeft de centrale commissie georganiseerd overleg militairen (CCGOM) in de hiervoor geschetste aanloopfase steeds de rol van «sectorcommissie militairen» vervuld. Zo is in de periode 1989 tot en met 1992 over de algemene salarisontwikkeling en de algemene arbeidsduur nooit in het CGOM, maar steeds in het CGOA overleg gevoerd. De werkverhouding CGOA-CGOM verliep dus steeds langs de lijn van «centraal overleg» versus «sectoroverleg».

Thans is de fase bereikt waarin de geschetste voorlopige werkwijze voor het arbeidsvoorwaardenoverleg bij de gehele overheid een meer definitieve verschijningsvorm krijgt. Dit geschiedt op de eerste plaats door middel van een vrijwel volledige decentralisatie van het arbeidsvoorwaardenoverleg, onder andere naar de sector Defensie.

In de kern komt het er op neer, dat met uitzondering van het overleg over de aanspraken bij ziekte en werkloosheid voorzover deze overeen komen met de wettelijke aanspraken voor werknemers in de marktsector, en met uitzondering van de pensioenen, de aanspraken bij arbeidsongeschiktheid alsmede het wettelijke VUT-regime, het arbeidsvoorwaardenoverleg volledig sectoraal zal worden gevoerd. De omvang van de decentralisatie is gebaseerd op een voor de gehele overheid geldend protocol, dat door de minister van Binnenlandse Zaken en de centrales van overheidspersoneel in het Centraal Georganiseerd Overleg in Ambtenarenzaken (CGOA) gezamenlijk op 10 februari 1993 tot stand is gebracht.

De afbakening van de sector Defensie is gewijzigd. In het kader van de hiervoor genoemde proefneming, betrof het sectoroverleg Defensie uitsluitend het militair personeel (militair beroepspersoneel en dienstplichtigen). Het doel van de decentralisatie is de afzonderlijke overheids-werkgevers een grotere verantwoordelijkheid te geven voor het arbeidsvoorwaardenbeleid. Vanaf de aanvang van de discussie over de hernieuwde indeling van de sectoren heeft ondergetekende zowel in de

richting van de twee partijen in het CGOA, als in de richting van de Staten-Generaal in de memories van toelichting van de opeenvolgende begrotingen voor 1990 e.v. te kennen gegeven dat het bij het Ministerie van Defensie te werk gestelde burgerpersoneel deel zou moeten uitmaken van de sector die in de nieuwe situatie onder zijn rechtstreekse verantwoordelijkheid zou komen te vallen (Kamerstukken II 1990/1991, 21 800 hoofdstuk X, nr. 2, p. 22; Kamerstukken II 1991/1992, 22 300 hoofdstuk X, nr. 2, p. 38; Kamerstukken II 1990/1991, 21 991, nrs. 2-3, p. 168). Het hoofdmotief was komen tot een verbeterde bedrijfsvoering. Daarnaast was er sinds geruime tijd een groeiend onbegrip te constateren, niet alleen bij delen van de organisatie, maar ook bij de verschillende categorieën personeel wat betreft de verschillen in rechtspositie als gevolg van de uitwerking van de voor hen geldende verschillende regels bij overigens gelijke werkomstandigheden. Op dit laatste aspect heeft de Maatschappelijke Raad van de Krijgsmacht expliciet gewezen in zijn rapport nr. 16.

Teneinde een draagvlak te creëren, zijn naast de besprekingen in het CGOA gelijktijdig gesprekken gevoerd zowel met vertegenwoordigers van de militaire belangenverenigingen deelnemend aan het Centraal Georganiseerd Overleg Militairen (CGOM), als met die van de centrales van overheidspersoneel vertegenwoordigd in de Bijzondere Commissie voor het Burgerpersoneel van Defensie (BCBPDef). De vertegenwoordigers van de centrales van overheidspersoneel in het CGOA hebben op 16 december 1992 bij de meer definitieve inrichting van het overlegstelsel ermee ingestemd behalve het militair personeel ook het burgerpersoneel in de sector Defensie onder te brengen. Door deze integratie van het overleg, zal de noodzakelijke samenhang in het arbeidsvoorwaarden- en personeelsbeleid voor de verschillende categorieën personeel binnen de Defensie-organisatie beter dan tot nu toe kunnen worden verwezenlijkt. Het burgerpersoneel maakte tot nu toe nog deel uit van de sector burgerlijk rijkspersoneel.

Het functioneren van de nieuwe overlegstructuur

De gewijzigde afbakening maakt een nadere afstemming van de bestaande overlegniveaus en overlegforums voor militair personeel en burgerpersoneel noodzakelijk. De CCGOM verdwijnt als overlegcommissie, zij het uiteraard met handhaving van het daarbij behorende overlegniveau. Aan de op hoofdstuk XI (art. 113 e.v.) van het Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR, Stb. 1931, 248) gebaseerde, op de gehele defensie-organisatie gerichte, bijzondere commissie burgerpersoneel Defensie (BCBP-Defensie) is, door het onderbrengen van het burgerpersoneel in de sector defensie, evenmin nog behoefte; als overlegniveau noch als overlegforum. De BCBP-Defensie houdt dus op te bestaan. Voor de CCGOM en de BCBP-Defensie treedt de sectorcommissie Defensie in de plaats. Deze sectorcommissie vervult tevens de taak die de CCGOM had als nevenschikt overlegforum aan de CCGOA, zolang de CCGOA nog deel uit maakt van het overlegstelsel bij de overheid.

Het nieuwe sectorenmodel legt voor wat betreft de structuur van de arbeidsvoorwaardenonderhandelingen een basis voor onderhandelingen over één pakket arbeidsvoorwaardelijke maatregelen voor alle personeelscategorieën in de sector Defensie. De onderhandelingen worden gevoerd met de vier centrales van overheidspersoneel en de verenigingen die (merendeels) dienstplichtigen vertegenwoordigen. Het is wenselijk om de onderhandelingen op één plaats te initiëren en op één plaats af te ronden. De sectorcommissie zal tegen die achtergrond voor

wat betreft het arbeidsvoorwaardenoverleg functioneren als de formele «onderhandelingstafel» voor de sector. Aangezien de centrales van overheidspersoneel in de sectorcommissie zowel het militair personeel als het burgerpersoneel vertegenwoordigen kan aldus in het jaarlijkse arbeidsvoorwaardenoverleg met de sectorcommissie defensie met één overlegpartner in één overlegforum over één samenhangend pakket worden onderhandeld, waarbij overeenstemming moet worden bereikt over wijzigingen – zowel in «positieve» als in «negatieve» zin – van de arbeidsvoorwaarden. Hierdoor kan een pakket tot stand komen in een goede afweging van ieders belangen en gericht op de voor de arbeidsorganisatie defensie geldende prioriteiten.

Aanpak

De (wijzigingen in) algemene maatregelen van bestuur voor het burgerpersoneel van defensie ter uitvoering van artikel 125 van de Ambtenarenwet 1929 kwamen tot nu toe onder verantwoordelijkheid van de Minister van Binnenlandse Zaken tot stand. Vanaf 1 april 1993 zal de Minister van Defensie voor het bij het Ministerie van Defensie te werk gestelde burgerpersoneel de verantwoordelijke bewindspersoon zijn voor het te voeren personeelsbeleid, in de meest ruime zin. Het onderhavige besluit beoogt te bewerkstelligen dat in het vervolg voor de defensie-ambtenaren op specifieke op Defensie toegesneden wijze uitvoering kan worden gegeven aan het gestelde in artikel 125 Ambtenarenwet 1929.

Wat betreft de materiële aanspraken van het burgerpersoneel Defensie beoogt dit besluit geen wijziging aan te brengen in de aanspraken zoals die op 1 april 1993 gelden voor het burgerlijk rijksoverheidspersoneel voorzover daar niet reeds een specifieke invulling per ministerie aan is gegeven.

Voor het onder het beheer brengen van de Minister van Defensie van de rechtspositie van de bij het Ministerie van Defensie (of daaronder vallende bedrijven of instellingen) werkzame ambtenaren geldt immers als uitgangspunt, dat per 1 april 1993, de datum waarop de herindeling van de sectoren geëffectueerd zal worden, er geen andere (materiële) wijzigingen optreden in de rechtspositie van de defensie-ambtenaren dan die welke rechtstreeks voortvloeien uit de sectorvorming. Gelet hierop zal dan ook de rechtspositie van de defensie-ambtenaren per 1 april 1993, zoals die laatstelijk is gewijzigd bij de formalisering van het arbeidsvoorwaardenpakket 1992 (besluit van 24 februari 1993, Stb. 1993, 143) zo veel mogelijk onverkort worden overgenomen; de afwijkingen zullen beperkt zijn tot verschillen in technische zin. Zo worden de bevoegdheden van de Minister van Binnenlandse Zaken toegekend aan de Minister van Defensie. De coördinerende bevoegdheden van eerstgenoemde minister zijn, aangezien daaraan voor de sector defensie die niet uit meerdere arbeidsorganisaties bestaat geen behoefte bestaat, daarbij niet overgenomen.

Weliswaar is met het onder de sector Defensie brengen van het burgerpersoneel beoogd, om op de duur waar dat mogelijk is een integratie van de rechtspositie van het militair personeel en het burgerpersoneel tot stand te brengen, maar dit zal gelet op de bestaande verschillen in structuur en inhoud moeten geschieden in een geleidelijk proces van harmonisatie en convergentie. Onder harmonisatie wordt daarbij verstaan het inhoudelijk op elkaar afstemmen van voorzieningen; convergentie is het streven om te komen tot dezelfde voorziening voor beide categorieën personeel. Sommige onderdelen van de rechtspositie zullen daarbij spoedig en met niet al te veel problemen geïntegreerd

kunnen worden, voor andere onderdelen daarentegen valt te verwachten dat dit proces een moeizaam verloop zal hebben. Het feit, dat de beide categorieën personeel tot één sector zullen behoren en het feit dat overleg over de arbeidsvoorwaarden in het vervolg in één forum plaatsvindt, waarborgt daarbij echter dat toekomstige ontwikkelingen in de arbeidsvoorwaarden van militair- en burgerpersoneel beter dan tot nu toe op elkaar afgestemd zullen zijn, zodat ook langs die weg een geleidelijk naar elkaar toe groeien van de beide rechtspositiestelsels wordt bewerkstelligd. In dat proces is het mogelijk dat voor de rechtspositie van de burgerambtenaren bij defensie een divergentie optreedt met de ontwikkelingen in de rechtspositie van de ambtenaren behorende tot de sector Rijk.

Voor de wijze, waarop de rechtspositie van het burgerpersoneel van Defensie in formele zin onder de sector Defensie zal worden gebracht, stonden in theorie drie wegen open.

Gelet op de beschikbare tijd was het – gelet op het hierboven geschetste proces van harmonisatie en convergentie – niet haalbaar om in dit stadium reeds één of meerdere besluiten waarin de rechtspositie van zowel het militair- als burgerpersoneel geïntegreerd is opgenomen, tot stand te brengen; een dergelijk besluit is immers het eindpunt van de ontwikkelingen die per 1 april 1993 in gang worden gezet. Derhalve moest uitgezien worden naar een oplossing, waarbij een duidelijke scheiding tussen de rechtspositie van de ambtenaren behorende tot de sector Rijk en die van de ambtenaren behorende tot de sector Defensie zou worden teweeggebracht en die tegelijkertijd kon dienen als een basis voor de verdere ontwikkelingen.

Het was denkbaar, om bij algemene maatregel van bestuur een voorziening te treffen, inhoudende dat de besluiten geldende voor de rijksambtenaar (tijdelijk) van toepassing blijven op het burgerpersoneel van de sector Defensie, tenzij bij algemene maatregel van bestuur anders wordt bepaald. De gewenste afwijkingen zouden steeds in een afzonderlijke algemene maatregel van bestuur worden vastgelegd. Aan deze optie kleeft echter een aantal bezwaren. In de eerste plaats leidt dit tot voorschriften, die wat hun samenhang betreft al snel tamelijk onoverzichtelijk worden. Gezien de tijd die nodig wordt geacht om te komen tot één regeling voor zowel burgerpersoneel als militairen, moet ervan worden uitgegaan dat deze situatie gedurende een aantal jaren zou voortbestaan. In de tweede plaats komt dan het doel van de sectorvorming, een duidelijke scheiding van verantwoordelijkheden, niet goed uit de verf. Er blijft immers een vorm van inhoudelijke afhankelijkheid bestaan. Wanneer namelijk als gevolg van het arbeidsvoorwaardenoverleg in de sector Rijk een bepaalde wijziging van de besluiten wordt geïnitieerd, bestaat steeds dadelijk een noodzaak om te bezien, of deze wijziging voor het defensiepersoneel gevolgd moet worden, of dat bij algemene maatregel van bestuur de oorspronkelijke tekst als geldend voor het defensiepersoneel moet worden vastgelegd. Dit legt dan weer een last op het arbeidsvoorwaardenoverleg in de sector Defensie.

Derhalve is in overleg met de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie gekozen voor een andere wijze, namelijk het opnieuw integraal vaststellen van de inhoud van de rechtspositiebesluiten als slechts op de ambtenaren van Defensie toepasselijke besluiten, echter aangepast aan de gewenste toedeling in bevoegdheden. Hierbij zijn materieel geen andere wijzigingen in de besluiten aangebracht dan strikt noodzakelijk waren voor de sectorvorming. Met deze besluiten als uitgangspunt kan langs de hierboven aangegeven geleidelijke weg van harmonisatie en convergentie gewerkt worden aan de gewenste integratie van de rechts-

positie van het burgerpersoneel en het militair personeel van Defensie tot één rechtspositiebesluit.

De rechtspositionele regelingen die thans van toepassing zijn op het burgerpersoneel van defensie zijn, voorzover deze het karakter van een «sector Rijk» gebonden regeling hadden, vertaald in een overeenkomstig voor defensie geldend besluit. Het betreft hier in de eerste plaats het Besluit georganiseerd overleg sector defensie en het Burgerlijk ambtenarenreglement defensie. In deze beide besluiten tezamen is de materie opgenomen die is geregeld in of samenhangt met het Algemeen Rijksambtenarenreglement, waarbij het Besluit georganiseerd overleg sector Defensie de plaats inneemt van hoofdstuk XI van het ARAR. Voorts het Bezoldigingsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie, bevattende de materie die samenhangt met het Bezoldigingsbesluit burgerlijke rijksambtenaren 1984 (BBRA) benevens enkele kleinere besluiten. Het betreft het Besluit betaling emolumenten burgerlijke ambtenaren defensie, het Besluit maaltijdvergoeding bij overwerk burgerlijke ambtenaren defensie, het Telefoonkostenbesluit burgerlijke ambtenaren defensie. Dan is er het Interimbesluit ziektekosten burgerlijke ambtenaren defensie, het Verplaatsingskostenbesluit burgerlijke ambtenaren defensie en een tweetal besluiten betrekking hebbende op reiskosten, het Reisbesluit burgerlijke ambtenaren defensie en het Reisbesluit binnenland burgerlijke ambtenaren defensie. Ook voor de post-actieve aanspraken zal een aantal besluiten tot stand worden gebracht. Het betreft hier het Wachtgeld- en uitkeringsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie bij privatisering, het Besluit uitkering wegens functioneel leeftijdsontslag burgerlijke ambtenaren defensie, het Wachtgeldbesluit burgerlijke ambtenaren defensie, het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering burgerlijke ambtenaren defensie en het Uitkeringsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie. Voor de inhoud wordt verwezen naar de toelichting bij de desbetreffende besluiten.

Inhoud van het besluit

In dit besluit is uitgegaan van de tekst van het Besluit betaling emolumenten burgerlijk rijkspersoneel zoals die per 1 april 1993 luidt. Dat houdt in, dat daarin verwerkt zijn de wijzigingen naar aanleiding van het arbeidsvoorwaardenoverleg sector Rijk die per 1 april 1993 in werking zijn getreden.

Aangezien een aantal wijzigingen ten opzichte van het Bezoldigingsbesluit burgerlijke rijksambtenaren 1984 voornamelijk van redactionele aard is, is ervan afgezien om deze in een artikelsgewijze toelichting op te nemen. Daarvoor in de plaats is een overzicht van deze wijzigingen in deze toelichting opgenomen. Voorts is een tabel opgenomen, waarin is aangegeven welk artikel van het Besluit betaling emolumenten burgerlijke ambtenaren defensie correspondeert met het overeenkomstig artikel in het Besluit betaling emolumenten burgerlijk rijkspersoneel.

Tevens zijn de redactionele wijzigingen ten behoeve van de sector Defensie op het koninklijk besluit van 9 september 1960, nr. 85, opgenomen.

Dat besluit regelt de financiële vergoedingen en tegemoetkomingen voor burgerpersoneel van Defensie bij uitzending naar het buitenland.

Vertaalwijzigings- en transponeringstabel

Vertaalwijzigingen	in artikel
«Bezoldigingsbesluit burgerlijke rijksambtenaren 1984» in «Bezoldigingsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie»	1, onder b
«het hoofd van het betrokken ministerie» in «Onze Minister van Defensie»	1, onder d
«Reisbesluit 1971» in «Reisbesluit buitenland burgerlijke ambtenaren defensie dan wel Reisbesluit binnenland burgerlijke ambtenaren defensie»	2, eerste lid
«Algemeen Rijksambtenarenreglement» in «Burgerlijk ambtenarenreglement defensie»	1, onder a
«Onze Minister van Binnenlandse Zaken» in «Onze Minister»	2, eerste, tweede en derde lid 3, eerste lid 4, eerste lid
«Onze Minister, hoofd van het desbetreffende departement» in «Onze Minister»	4, derde lid

Transponeringstabel

Artikel Besluit betaling emolumenten burgerlijke ambtenaren defensie	Artikel Besluit betaling emolumenten burgerlijk rijkspersoneel
1	1
2	2
3	3
4	3a
5	4
6	5
10	6

De Minister van Defensie,
A. L. ter Beek